

Herczeg Imre (1942–2013)

Herczeg Imre Kecskeméten született 1942-ben. Édesapja kertületvezető erdész volt a Helvéciahoz közeli Kőncsög-pusztán. A népes család – hatan voltak testvérek, öt fiú és egy leány – az apa szolgálati lakásában, a

kőncsögi erdészházban élt, így már kora gyermekkorától megtapasztalhatta az erdészszakma szépségeit és nehézségeit. Teljesen természetes volt, hogy az általános iskolát követően ő is erdésznek tanult. 1960-ban végzett a Szegedi Erdészeti Technikumban, majd jelentkezett Sopronba, az Erdészeti és Faipari Egyetemre. Elsőre nem vették fel, így a Kiskunsági Állami Erdőgazdaság Bugaci Erdészeténél kezdett el beosztott erdészként dolgozni. Számára ez is igen jó iskolának bizonyult, mivel felettese, az erdészet akkori vezetője, a homokfásítás legendás alakja, a beosztottjaival mindig szigorú Horváth László volt. Imre később is gyakran és szívesen emlegette a bugaci években vele megesetteket.

Továbbtanulási szándékát nem adta fel, és 1963-ban sikerült is bejutnia az egyetemre. Az erdőgazdaság társadalmi ösztöndíjasként 1968-ban szerzett erdőmérnöki oklevelet. Gyakornoki idejét a Kiskőrösi Erdészetnél töltötte, ahol később fahasználati műszaki vezetővé nevezték ki.

1979-től az Izsáki Sárfehér MgTSz erdészeti ágazatvezetőjeként tevékenykedett, s Izsákon is telepedett le. Töretlen szorgalma, becsületessége és közvetlensége miatt a kisváros köztisztviselőjévé álló polgárává vált. Munkája nyomán több száz hektár új erdő létesült a szövetkezet területén. A gyakorlati erdőművelésben mindig kereste az egyszerűbb, eredményesebb megoldásokat. Ennek jegyében működött közre számos talajjavítási és növényvédelmi kísérletben. A mesterséges erdősítésekben addig általános talajmaros gépi ápolás visszaszorulásával az el-

sők között alkalmazta a mezőgazdasági társaságát. Erről ápolási tapasztalatcserét és bemutatót is szervezett a szövetkezet területén.

A rendszerváltás után a szövetkezeti erdők szétosztását kezdetben nehezen vette tudomásul. Elsősorban nem is egzisztenciális okból, hanem inkább azért, mivel két évtizedes munkájának eredményét érezte veszendőbe menni. Később a helyi földkiadó bizottság tagjaként az erdőket érintő bizottsági döntésekben igyekezett érvényesíteni a szakmai szempontokat.

1998-tól 2003-ig az Állami Erdészeti Szolgálat Kecskeméti Igazgatóságán erdőfelügyelőként dolgozott. Munkájában jól hasznosította gyakorlati tapasztalatait, helyismeretét és szakmai kapcsolatrendszerét.

Nyugdíjba vonulása után sem tétlenkedett. A magán-erdőgazdálkodás területén mint szakirányító kezdett tevékenykedni. Módszeresen látott neki az Izsákon és környékén található gazdálkodó nélküli erdők bekapcsolásához az erdőgazdálkodás folyamatába. Az erdőfelügyelőségi ügyfelfogadók elmaradhatatlan látogatójaként fáradhatatlanul intézte megbízói ügyes-bajos dolgait. Közben saját területén erdőgazdálkodott, több mint 50 ha erdeje volt. Különösen büszke volt az Izsák melletti „Matyó” homokbuckáin saját kivitelezésben ültetett és kezelt mintegy 15 ha feketefenyvesre.

Nyitott, jó kedélyű, közvetlen társasági ember volt. Az egyesületi rendezvényeken, szakmai összejöveteleken, tanulmányutakon rendszeresen részt vett, hozzászólásaival és kérdéseivel gazdagította és színesítette azokat. Véleményét mindig nyíltan kimondta, álláspontját elszántan védelmezte. Visszavisszatérő kedvenc témájáról, szívügyéről, a Homokhátság vízrendezéséről bármikor kész volt bárkivel szenvedélyes eszmecserét folytatni. A helyi csoportunk keretében működő Erdészklub munkájában is tevékeny részt vállalt. 2011-ben kis tanulmányutat szervezett működési területére, amikor is lelkesen ismertette a számára oly kedves vidék erdészeti és más természeti látnivalóit.

Feleségével közel 30 évet töltött boldog házasságban, gyermekük nem született.

Nyár végi hirtelen rosszullete nyomán került kórházba és a gyilkos kór hetek alatt legyűrte. 2013. október 29-én egy aranylónan napfényes, csöndes délutánon több százan – köztük nagy számban hajdani osztály- és évfolyamtársai, egykori kollégái – búcsúztattuk az izsáki református temető tölgyfái alatt.

Imre barátunk, nyugodj békében!

Bognár Gábor - Spiegl János

Feleki Árpád (1934–2013)

2013. június 25-én hajnaltan váratlanul elhunyt Feleki Árpád erdőmérnök, biztonságtechnikai szakmérnök. 1934. október 24-én született Kőcsén. Szüleinek a kedves kis somogyi faluban vegyeskereskedésük

volt és kisebb fölbirtokon gazdálkodtak. Árpád egész életében szeretettel gondolt szülőfalujára, történetének alapos ismerője volt. Édesapját 10 éves korában elvesztette a világháborúban. 1947-ben a Bonyhádi Evangélikus Gimnáziumban kezdte meg középiskolai tanulmányait. Az édesapa nélkül maradt és az államosítások következményeit szenvedő családjá elvezette anyagi háttérét, így kitűnő tanulóként korrepetálásokkal teremtette meg tanulásának feltételeit.

1953-ban felvették az Erdőmérnöki Főiskolára. Derűs egyéniségével, széles látókörével, műveltségével és barátságokat építő mentalitásával „Kamill” évfolyamunk egyik meghatározó tagja lett. Jó tanulásának feltételeit itt is fizikai munkával kellett előteremtenie. Selmeci hagyományaink fenntartásában szintén szerepet vállalt. Rendezvényeinken, szakestélyeinken mindig számíthatunk rá. Ezekben az években alakult ki benne a tarokkozás, e barátságokat fenntartó hagyományos játék szeretete és magas szintű gyakorlása. Az 1956-os szántódi nyári gyakorlaton gyermekbénulásban betegedett meg. 10 hónapos kórházi kezelés után is béna maradt a jobb lába. Egy év késéssel, 1959-ben tudta megszerezni az erdőmérnöki diplomát. Így két évfolyam is őrzi emlékét.

1959. augusztus 1-jétől 1990. december 1-jéig, nyugdíjazásáig a budapesti Erdészeti Tervező Irodában dolgozott. Precizitása, különleges gazdasági érzéke jól hasznosult erdőgazdasági vállalatok műszaki, organizációs és költségvetési terveinek készítésében. Megszerezte a biztonságtechnikai szakmérnöki képesítést is. Terv- és üzemgazdasági osztályvezetőként ment nyugdíjba.

Bár évfolyamunkkal csak három évet töltött, mindig hozzánk tartozónak is vallotta magát. Mikor fizikai állapota rosszabbodott, legendássá vált erdélyi pálinkájával járult hozzá jó hangulatunkhoz. Az 1956-ban külföldre távozott társainkkal mindig tartotta a kapcsolatot, főleg bonyhádi diáktársa, jó barátja Háhn Fülöp révén.

Alapos szakemberként, kiváló humorú, igazi barátként őrizzük emlékét.

Illyés Benjámín